

TREVOR

John Bowen

(Trad. Enric Cervera Ral)

Personatges: Jane Kempton, Sarah Lawrence, Trevor, Sra. Lawrence, Sr. Lawrence, Sra. Kempton, Sr. Kempton, Sr. Hudson.

L'escena es desenvoluparà en un apartament dúplex (dues habitacions, cuina i cambra de bany) compartit per la Jane i la Sarah, dues noies joves de classe mitja alta que no han aconseguit encara els trenta anys i que guanyen un bon sou.

Les dues habitacions inferiors estan dividides per un corredor que va fins el fons de l'escenari. En aquest corredor hi ha una escala de caragol que va a donar a una petita ruïna situada a un nivell superior. Una porta a l'extrem del corredor dona a una cambra de bany força ben instal·lada, al costat però a la dreta del corredor hi trobarem la porta de l'escala.

L'apartament ha estat decorat recentment; els mobles, els quadres i els diferents objectes que hi hauran han estat adquirits en els darrers tres últims anys i expressaran una unitat que ens recordarà l'estil de les revistes de decoració que podem trobar a qualsevol quiosc. Llibres. Tocabiscs. Televisor. Il·luminació indirecte. Calefacció central. A les habitacions i al rebedor del nivell inferior hi hauran catifes. A la paret del rebedor, al costat de la porta hi ha un intercomunicador, i a sobre, una tauleta amb un telèfon.

L'escena tindrà un aspecte més aviat estrany, però que no es farà evident fins al cap d'una estona; el que normalment és un dormitori i la sala d'estar s'ha disposat apressadament, perquè semblin dos ambients únics amb sala i dormitori a la vegada cada un d'ells. . Època actual, Són dos quarts de quatre de la tarda d'un diumenge del mes de febrer. La Jane està estirada al sofà, de l'habitació de la dreta, fumant una cigarreta i llegint un llibre. Una taula està preparada per a

prendre el te: tasses, platets, ganivets, forquilles i culleretes, lletera, pastes de te en una plata de porcellana, mantega en un platet i un pa de pessic.

Se sent el soroll d'una clau que obre la porta de l'escala. La Jane aixeca la mirada del llibre i escolta, la Sarah fa passar a Trevor a la sala. És un actor jove amb un cert accent en el parlar.

Sarah.- Dóna'm l'abric si us plau?

Trevor.- Què...? Si... Gràcies.

La Sarah s'ha tret l'abric i els penja l'un al costat de l'altra.

Sarah.- Endavant. És la porta de l'esquerra.

Trevor entra a l'habitació, mira al seu entorn admirant l'habitació que evidentment li es aliena. Un cop la Sarah a penjat els abrics se li acosta tot tancant la porta darrera d'ella.

Trevor.- És bonic aquest lloc.

Sarah.- El comparteixo amb una altra noia.

Trevor.- Cada una té la seva pròpia habitació.

Sarah.- Sí, i la cuina i el bany el compartim.

Trevor.- A on és ella?

Sarah.- Ha sortit.

La Jane mira el seu rellotge i continua llegint.

Sarah.- Vols prendre alguna cosa?

Trevor.- No estic acostumat a aquestes coses.

Sara.- Quines coses?

Trevor.- Aquest,.. (*gest*) luxe.

Sarah.- Oh!, de veritat?

Trevor.- I en realitat,tampoc estic acostumat a que les noies em portin a casa.

Sarah.- Qui et porta a casa habitualment?

Trevor.- No és ben bé això el que vull dir. (*Pausa*) Per descomptat... a casa meva...

Sarah.- Sí?

Trevor.- No val la pena de tornar-hi.

Sarah.- Per què no?

Trevor.- No tinc gaire diners.

Sarah.- Aleshores, per què te'ls gastes en els bars?

Trevor.- Alguna cosa s'ha de fer.

Sarah.- Podries intentar treballar

Trevor.- Ja t'ho he dit, sóc actor.

Sarah.- Ho sento. Me n'havia oblidat.

Trevor.- I tu que fas?

Sarah.- Ja t'ho he dit; faig disseny de teixits.

Trevor,- És cert, ja m'ho havies dit. (*Pausa*) Anem a ...? (*Senyala el sofà*) Vull dir, vols seure?

Sarah.- (*S'asseu en una cadira*) Gràcies.

En Trevor vacil·la sense saber si ha de compartir la cadira amb ella.

Trevor.- M'assec amb tu?

Sarah.- No.

Pausa. La Jane aixeca la mirada, torna a consultar el rellotge, fa intenció d'aixecar-se, decideix no fer-ho i torna a la lectura.

Trevor.- Ets una noia estranya.

Sarah.- Per què?

Trevor.- Vull dir, tu m'has fet venir. Allà dreta, amb el teu impermeable de plàstic i arrambant-me contra la paret.

Sarah.- Jo no t'arrambava...

Trevor.- Em vas invitar a venir.

Sarah.- Per convidar-te a prendre una copa.

Trevor.- Vaig pensar que anaves a totes. Bé, jo no vaig posar cap inconvenient. Tan sols que ara em sembla que tinc l'obligació. No sóc gaire bo per aquestes coses, en realitat, perquè sóc un xic tímid. Em falta l'instint, la tècnica de fer-ho. No saps mai quan és el moment de fotre mà... vull dir, quin és el moment adequat. Totes les noies amb les que he tingut algun rollo han hagut de... dir-me, ara noi... ja saps, t'has de moure amb tacte. Sempre he d'estar ben convençut abans de donar el següent pas.

Sarah.- (*S'aixeca*) Et portaré la copa.

Trevor.- No et molestis. En realitat, quan he begut massa no em surt gaire bé.

Sarah.- (*S'acosta al moble-bar*) Aquí tens el vodka i l'aigua tònica.

Trevor.- (*S'asseu a la cadira que la Sarah a deixat lliure*) Gràcies.

La Jane torna a consultar el rellotge, s'aixeca, obre la porta amb precaució, es dirigeix al rebedor i puja a la cuina. D'un armari treu un bol i un paquet duna mescla preparada per fer llengües de gat. Encén el forn. Sobre la taula de la cuina hi ha preparada una plata untada amb mantega. Es posa a fer les llengües de gat. Mentrestant la Sarah ha donat la copa a Trevor —que ell li agraeix— i va a asseure's al sofà, deixant que en Trevor sigui a la cadira. La Jane fa un petit soroll a la cuina, en Trevor el sent.

Trevor.- Què ha estat això?

Sarah.- Què?

Trevor.- M'ha semblat sentir un soroll.

Sarah.- És una casa vella. De vegades escriuix.

Trevor.- Oh.

Sarah.- Fou construïda per Gianino Pisco l'any 1824. Pots trobar referències a l'enciclopedia "Londres Històrica" si t'interessa. A la lletra P.

Trevor.- Ah. (*Pausa*)

La Sarah i en Trevor a la vegada interrompent-se

Sarah.- No vols...?

Trevor.- Tu no...

Sarah.- Ho sento.

Trevor.- Tu no beus.

Sarah.- No. Ja vaig beure massa en el bar.

Pausa. Ell deixa la copa. Se sent un altre soroll des de la cuina. Ell aixeca la mirada, però la Sarah sembla no haver-se'n adonat. Ell es posa dempeus i es dirigeix cap a ella.

Sarah.- No em toquis!

Trevor.- Com?

Sarah.- No vull que em toquis.

Trevor.- Ho sento.

Sarah.- No, és culpa meva. Ho sento Trevor. Estic molt nerviosa.

Trevor.- El meu nom no és Trevor.

Sarah.- No té cap importància.

Trevor.- Per què vas pensar que em deia Trevor?

Sarah.- Ja t'he dit que no té cap importància.

Trevor.- Vas anar a aquell bar per trobar-te amb algú anomenat Trevor? Vas cometre un error?

Sarah.- Sí i no.

Trevor.- Com?

Sarah.- Sí, vaig anar a aquell bar buscant a algú anomenat Trevor i no vaig cometre cap error.

Trevor.- No et comprenc.

Sarah.- (*Donant-se compte de l'accent de Trevor*) Tu no ets d'aquí, oi? Ets el que s'anomena un actor... de repartiment.

Trevor.- Sí. En som una pila. Ara no estic treballant.

Sarah.- Per favor. seu. Acaba't la copa. Lamento haver-te aixecat la veu.

En Trevor torna a seure. La Jane posa les llengües de gat al forn. Després consulta el rellotge i torna al rebedor. Mentrestant:

Trevor.- M'agradaria saber de què parla.

La Jane vacil·la i després entra a l'habitació de l'esquerra.

Jane.- I doncs?

Sarah.- Trevor, aquesta és la Jane.

Jane.- Li has dit?

Sarah.- Encara no.

Jane.- Són tres quarts de quatre. Acabo de posar les llengües de gat al forn.

Trevor.- Doncs... (*Creua les cames*)

Jane.- Tant sols falta mitja hora.

Sarah.- Quant temps hi porten? Les llengües?

Jane.- No et preocupis. Ja me n'encarrego jo d'això.

Sarah.- Vols que faci alguna cosa?

Jane.- No. Ja ho he fet tot mentre estaves fora.

En Trevor creua les cames en sentit contrari. Elles el miren. Rumien. I comença la Jane.

Jane.- Trevor...

Trevor.- Ho sento. Ja li ho he dit a la teva amiga. Jo no em dic Trevor.

Jane.- Sí que se'n diu.

Trevor.- Ella va cometre un error.

Sarah.- (*A la Jane*) Estava sol. És un actor sense feina. Necessita diners. Llàstima de l'accent, però hi ha molta gent que té accent avui dia, ja ho saps.

Jane.- L'accent no importa. Si no l'accepten, encara els agradarà més sentir el seu accent quan parli.

Trevor.- Escolteu... (*Torna a creuar les cames, incòmode.*)

Jane.- No et preocupis. Ara t'ho expliquem.

Trevor.- Aleshores, si no teniu inconvenient...

Sarah.- Si?

Trevor.- Vull dir, que si n'hi ha per estona...

Jane.- (*Mira el rellotge*) No gaire.

Trevor.- Vaig prendre molta cervesa al bar i...

Sarah.- És al final del passadís.

Trevor.- (*S'aixeca*) Gràcies. (*Va cap a la cambra de bany*)

Jane.- Has tardat molt.

Sarah.- No ha estat gens fàcil.

Jane.- Tant sols havies d'anar a buscar a algú i...

Sarah.- No pots enganxar a un home de qualsevol manera. Vaig haver d'estar-m'hi hores i hores arrambant-lo.

Jane.- Arrambant-lo!

Sarah.- Metafòricament. Després quan vam arribar, ell va pensar que...

Jane.- Ja sé el que va pensar.

Sarah.- Bé, no tenia cap altre remei més que pensar-ho. Vaig haver de desmotivar-lo.

(*Pausa*)

Jane.- Tresor, ho sento, ho sento. Jo estava aquí llegint... pensant.

Sarah.- Ja ho sé. Des que he sortit del bar que sento el que penses. El que penses i la gelosia que tens. L'ambient n'era ple quan hem entrat.

Jane.- Gelosia! D'ell?

Sarah.- Estaries gelosa de l'Enciclopèdia si la consultés cada dia.

Jane.- Li vaig a dir. L'hi ho plantejaré. L'únic que pot dir és, 'no'.

Sarah.- M'agradaria no haver-ho de fer.

Jane.- Ho hem de fer.

Sarah.- No podríem dir que en Trevor ha hagut d'anar a donar una conferència o qualsevol cosa així?

Jane.- Una conferència sobre un guió? És el meu Trevor el que escriu per a la televisió, fes el favor de recordar-ho. El teu Trevor està a la multinacional ICI.

Sarah.- Ho sento. No podríem dir que té una conferència i que no pot venir? Jo després podria trucar des d'una cabina de telèfon i fingir que sóc ell. (*La Jane se la mira fixament*) Bé, ells no sentiran pas la veu pel telèfon.

Se sent tirar la cadena del wàter. Surt en Trevor de la cambra de bany i va cap a l'habitació.

Sarah.- Si es nega a fer-ho ho haurem de fer de qualsevol manera.

Entra en Trevor

Trevor.- Qui utilitza aquest perfum de liles? N'hi he agafat una mica. M'agrada usar coses de les altres persones. És una espècie de cleptomania. He pensat que em podia rentar les dents amb qualsevol respallet però encara no us conec suficientment, oi?

Sarah.- Se sent l'olor de liles. És molt forta.

Trevor.- Aquest és l'inconvenient. Quan és d'un altre sempre me'n poso massa.

Jane.- Trevor...

Trevor.- Li he dit que...

Jane.- Primer punt: t'has d'acostumar a respondre per Trevor.

Trevor.- Per què?

Jane.- Escolta. La teva situació no és molt folgada, no és cert?

Trevor.- No.

Jane.- I és actor. (*A la Sarah*) I a més a més, actor, Sarah. La teva tardança a valgut la pena. (*Al Trevor*) Volem que facis una interpretació.

Trevor.- Per què?

Jane.- Només aquesta tarda. Els meus pares vindran a prendre el te. Viuen lluny i els veig poques vegades, però un cop a l'any fan un recorregut familiar, un cap de setmana a casa de la meva germana casada i aprofiten per visitar-me a mi, i després van a veure el meu germà i...

Sarah.- Ell és enginyer de mines. Potser l'has conegut.

Trevor.- Jo sóc de Bolton.

Sarah.- Això és cap al nord, no és cert?

Jane.- Després tornaran cap a casa seva. Estaran aquí (*consulta el rellotge*) d'aquí a un quart d'hora. S'han de creure que tu ets el meu promès.

Trevor.- A on és el teu promès?

Jane.- No en tinc pas de promès. Però ja tinc vint-i-set anys i els meus pares creuen que n'he de tenir.

Trevor.- (*A la Sarah*) Però tu per què...?

Sarah,- Jo et vaig fer venir perquè la Sarah és la meva companya. Ella ho havia preparat tot d'aquesta manera. Trobar-te a tu era la millor forma d'ajudar-la.

Trevor.- (*A la Jane*) Però vint-i-set anys no són res. La gent es compromet a qualsevol edat.

Jane.- Això és el que els dic jo als meus pares. Però la meva mare Trevor, és una dona més aviat arcaica. No vol que em converteixi en una solterona pansida i en vol proves palpables de les meves intencions per evitar-ho. (*Pausa*) Però no et preocupis. Trencaré el compromís. No passarà res.

Sarah.- Creiem que si tu exageres una mica el teu accent, es posa primer la llet i

suca les llengües de gat en el te, la mare de la Jane pot trencar ella mateixa el compromís.

Trevor.- Però, no teniu cap amic que us volgués fer això?

Jane.- Et donarem cinc lliures per tota la tarda, d'acord?

(Pausa)

Trevor.- Ja ho veig.

Jane.- Què és el que veus?

Trevor.- Doncs que si això és el dormitori, on és l'armari?

Jane.- És a l'altra habitació.

Trevor.- El dormitori? *(Pausa)*

Jane.- Sí. *(A la Sarah)* És ràpid, oi? Deu sortir ara mateix de treballar del teatre.

Trevor.- *(A la Sarah)* I la meva mare?

Sarah.- La meva mare és presidenta del Partit Liberal local, dirigeix la Clínica de Benestar Social i la major part de les hores del dia està consagrada a l'ensenyament de nens deficients. A ella no l'importa que jo estigui casada o no, però li agradaria que em sentís realitzada sexualment. I per tant, el meu Trevor és un home casat que treballa per a l'empresa Shell.

Jane.- La ICI

Sarah.- Bé, la ICI. *(Al Trevor)* Però no s'ha de preocupar per mi Trevor.

Trevor.- Quina llàstima

Sarah.- Tant necessites la feina?

Trevor.- No he volgut dir això. Volia dir... Quina llàstima! Ho sento.

Jane.- No fa falta la teva compassió. Acceptes el treball? *(Sona el timbre. La Jane consulta el rellotge)* Han arribat aviat. Ràpid... acceptes?

Trevor.- Sí.

Jane.- *(Anant-se'n)* Sarah, fes-li cinc cèntims.

La Jane va cap a l'intercomunicador mentre la Sarah instrueix de pressa en Trevor.

Jane.- *(Sense que se senti la conversa)* Mamà... Com?... No ho sento... Oh...! Sí...

(*Pausa*) Ho sento, el timbre no funciona. Hauré de baixar.

Sarah.- Tu ets Trevor Hudson. Vius a Chelsea, molt a prop d'aquí, al carrer Paultons en un apartament. Déu meu, no me'n recordo del número! No té importància, no preguntaran per això. Ets escriptor i treballes a la BBC. Per això el teu nom no surt mai al Radio Times. Investigues i redactes comunicats que facin de nexes d'unió de programes sobre animals i el Mercat Comú. Estàs escrivint una novel·la. Ja portes uns quants anys perquè no se t'acaben d'ocórrer les paraules adequades. A la Universitat et publicaren alguns dels teus poemes.

Trevor.- A quina Universitat?

Sarah.- La que tu prefereixis.

Trevor.- Aleshores, Oxford. Fa dos anys que vaig fer *La tia de Carlos* a Southport.

Torna la Jane espantada

Jane.- Són els teus pares.

Sarah.- Què?

Jane.- Són els teus pares. T'han volgut donar una sorpresa. Els hi he dit que el timbre no funcionava. Hauràs de baixar.

Sarah.- Jesús! (*Anant-se'n ràpidament*) Informa'l (*Se'n va corrent cap el rebedor i surt per la porta de l'escala*)

Jane.- En Trevor treballa a l'ICI. És casat.

Trevor.- I les llengües de gat? No les hauríem de treure del forn?

Jane.- (*Mira el rellotge*) Oh, Déu meu! Vine!

Pugen ràpidament cap a la cuina. Mentre pugen:

Jane.- En Trevor té dos fills. Bessons. Van ser accidentals. No se'ls estima gaire.

Trevor.- Quin és el seu cognom?

Jane.- Hudson.

Trevor.- Però aquest és...

Jane.- El dos s'anomenen Hudson. Els dos Trevor. El d'ella i el meu.

Trevor.- Molt bé,

Jane.- Aquest és el nom del propietari de la casa.

Trevor.- Trevor?

Jane.- No, Hudson. Trevor, escolta, per favor, Trevor és economista, és...

Trevor.- Quin és el nom de pila del propietari de la casa?

Jane.- Com vols que ho sàpiga? Els propietaris no tenen nom de pila. Posa les llengües de gat en aquesta cistelleta i tapa-ho amb un tovalló. Potser que en faci més.

Trevor.- És economista?

Jane.- Jove i brillantíssim. Es va casar als divuit anys. D'aquí que li sortissin bessons. Va ser un casament conduït amb escopeta fins la capella de Dulwich College. Ell i la Sarah es van conèixer esmorzant a la Galeria Nacional. La va trobar davant d'una pintura que representava a uns nens petits atacats per simis.

Trevor.- Això és el que va fer ell?

Jane.- No. Això és el que vaig fer jo.

S'obre la porta de l'escala. Se sent a la Sarah. Els dos reaccionen.

Sarah.- Passin.

El senyor i la senyora Lawrence, ambdós d'uns seixanta anys, entren. La Sarah els segueix.

Sarah.- Dóna'm l'abric mamà. És l'habitació de l'esquerra.

Trevor.- Aquí estan.

Jane.- Millor serà que porti les llengües de gat.

Sra. Lawrence.- M'ha semblat que havies dit que en Trevor era aquí.

Sarah.- Sí, hi és.

La Sra. Lawrence va cap a l'habitació de la Sarah.

Sra. Lawrence.- No, no hi és.

Trevor.- Eh!

Jane.- Si?

Trevor.- Que faig quan vinguin els teus pares?

Jane.- Hauré de dir-los-hi que el Trevor ha anat a donar una conferència.

Trevor.- Podria venir a prendre una copa més tard.

Jane.- Tu.

Trevor.- Trevor.

Sra. Lawrence.- No hi és aquí, Sarah.

La Sarah va cap a la seva mare, mentre el Sr. Lawrence penja el seu abric.

Sarah.- Bé, hi hauria de ser. (*Truca*) Trevor!

Trevor.- (*Cridant*) Estic a la cuina fent llengües de gat.

Baixa amb les llengües de gat en una cistelleta i tapades amb un tovalló. A la cuina, la Jane posa una tetera al foc —d'aquelles que quan bullen xiulen— i prepara una plata per prendre el te. En Trevor s'atura per saludar al Sr. Lawrence.

Trevor.- Com es troba?

Sr. Lawrence.- Molt bé, gràcies.

Trevor.- Sembla ser que la Borsa s'està recuperant, oí?

Sr. Lawrence.- Què?

Trevor.- el canvi i les accions. Estan molt animats.

Sr. Lawrence.- Oh... Déu meu!

Trevor.- A la meva professió s'ha d'estar alerta sobre aquestes coses. Vaig a deixar aquestes pastes.

Va cap a l'habitació de la Sarah. El Sr. Lawrence ha començat a donar-se'n compte del perfum de liles. Mira com en Trevor se'n va i aspira l'aire astoradament.

Trevor.- Les llengües de gat.

Sarah.- Mamà aquest és en Trevor.

Trevor.- Encantat. El seu marit i jo ja hem intercanviat opinions sobre el canvi i les accions.

Sra. Lawrence.- Me n'alegro de conèixer-te Trevor. He sentit parlar tant de tu. (A la Sarah.) Sarah, estimada, estàs utilitzant un perfum molt fort. No l'havia sentit a l'entrar.

Trevor.- No, sóc jo. Me n'he posat massa (De sobte) Déu meu, me n'he oblidat de la tetera.

Surt apressadament passant pel costat del Sr. Lawrence que anava a entrar a l'habitació i puja a la cuina. El Sr. i la Sra. Lawrence se'l miren i després es miren entre ells.

Sra. Lawrence.- Aquest és en Trevor?

Sarah.- Ja t'ho he dit, mamà.

Sra. Lawrence.- Estimada, espero que no hagi comés un error.

Sarah.- No siguis ridícula.

Sra. Lawrence.- Què era això de les accions i de la Borsa?

Sarah.- Són coses que l'interessen.

El Trevor des de la cuina i veient que la tetera ja està en el foc.

Trevor.- Oh! Ja l'ha posat. On seran les tasses i els platets?

Jane.- Aquí hi ha la plata. Com va tot?

Trevor.- Encara és aviat per dir-ho. M'estic esforçant per donar una bona impressió. No hi ha pa de pessic?

Jane.- N'hi ha en una l'altra habitació. Serà millor que el talli pel mig.

En Trevor agafa la plata

Trevor.- Quan la tetera xiuli tornaré.

Jane.- Deixa-ho, ja ho farà la Sarah.

Trevor.- Oh, jo no... (*Veient que la Jane necessita ajut.*) A l'ordre! (*Està llest per baixar.*) Jo de tu començaria a fer més llengües de gat.

La Jane agafa el paquet del preparat per fer llengües de gat i comença a preparar-ne més.

Sra. Lawrence.- Ara que estem tots aquí us podem convidar a tu i al Trevor a sopar fora. El teu pare ha portat la targeta de Barclay's.

Sarah.- Però el Trevor és casat. Té la seva família a Blackheath

Sra. Lawrence.- Aleshores que fa aquí fent llengües de gat al forn?

Sarah.- Alguns cops ve els dissabtes per la tarda.

Sra. Lawrence.- No siguis beneita, Sarah. Si només vingués els dissabtes per la tarda us el passàrieu al llit i no fent pastissos al forn.

Sr. Lawrence.- Calma, Hetty

Sarah.- En realitat, hem...

Sra. Lawrence.- No em diguis el que heu fet. Aquest llit ni tant sols està arrugat.

Sr. Lawrence.- Hetty!

Sra. Lawrence.-No tinc temps per adoptar postures sobre les qüestions sexuals Harold. Si algú n'ha d'aprendre'n ets tu.

Sr. Lawrence.- Ho sé, estimada, ho sé

Entra en Trevor

Sra. Lawrence.- Trevor, el meu marit i jo pensem que potser us agradaria passar la vetllada a tu i a la Sarah amb nosaltres. En el diari anunciaven una pel·lícula hongaresa.

Trevor.- (*Comença a posar la taula*) Hongaresa?

Sarah.- (*L'ajuda*) T'ajudaré,

Sra. Lawrence.- Poques vegades veiem pel·lícules hongareses a Bury St. Edmunds. Quan un ve a Londres, ha d'aprofitar el viatge. (*A la Sarah*) Vaig portar al teu pare al museu de Victòria i Albert.

Sr. Lawrence.- Si puc m'asseuré una estona i em trauré les sabates.

Sra. Lawrence.- Anirem a la sessió de les sis i després soparem. D'aquesta manera tindrem temps d'agafar el tren de tornada de tres quarts d'onze. Harold, què n'has fet de la Guia de Bons Restaurants? Potser que mengem en algun lloc que quedi entre King's Cross i el cinema Curzon.

Trevor.- Magnífic!

Sarah.- Però la Kathy t'estarà esperant. (*Lleuger èmfasi*) A casa.

Trevor.- Qui...? Oh, Kathy. Sí és cert la Kathy m'espera. Tinc una dona i una família. (*Al Sr. Lawrence*) Bessons. Però no els veig massa. Si no hagués estat per ells ni m'hauria casat. És difícil de solucionar una cosa així.

Sarah.- La veritat és que tu ni ho intentes, oi?

Trevor.- Vaig a buscar el pa de pessic. (*A la Sra. Lawrence*) En portaré solament mig perquè la Jane està esperant als seus pares.

Sona el timbre. La Jane al sentir-lo comença a baixar deixant les llengües de gat en una plata de forn.

Trevor.- Són ells. (*Es troba amb la Jane en el rebedor*) Vaig a buscar el pa de pessic.

Jane.- No he tingut temps de posar les llengües de gat al forn.

En Trevor va a l'habitació de la dreta. La Jane contesta l'intercomunicador.

Sra. Lawrence.- Jane aquesta és la noia?

Jane.- Mamà? Puja. Empeny la porta quan sentis el sorollet.

Sarah.- La noia amb la que comparteixo l'apartament.

Sr. Lawrence.- (*Es treu les sabates*) Així estic millor. Molt millor.

La Jane pitja el botó que obra la porta del carrer. En Trevor està tallant el pa de pessic per la meitat i busca un altre plat per posar-hi l'altre meitat. Finalment el troba sota una planta.

Sra. Lawrence.- Com us porteu amb ella? Mai ens en dius res.

Sarah.- Oh, molt bé. En realitat no ens veiem gaire. Ella té els seus amics i jo els meus. A més a més està promesa.

La Jane ha obert la porta i mira cap avall. La tetera xiula a la cuina.

Trevor.- (*Cridant*) Sarah, hi pots anar tu?

Sarah.- Vinc de seguida mami. (*Va cap el rebedor*)

La Jane es gira cap a la Sarah i aquesta li agafa la mà i li estreny, després puja ràpidament cap a la cuina.

Sra. Lawrence.- Aquest jove té quelcom d'estrany.

Sr. Lawrence.- Molts homes es perfumen avui en dia.

Sra. Lawrence.- Sí, però quan es té un amant, no és pas ell el que ha de posar les llengües de gat al forn. Aquesta no és la base d'una relació satisfactòria. Hem d'esbrinar més coses sobre ell.

La Jane s'ha girat per mirar a la Sarah i per tant no para atenció a la porta per la que entra la Sra. Kempton. Una dona d'uns seixanta anys i que entra triomfalment.

Sra. Kempton.- Jane, estimada!

Jane.- Hola mamà.

La Sra. Kempton abraça la Jane mentre en Trevor arriba amb un plat amb mig pa de pessic.

Sra. Kempton.- I vostè és en Trevor.

Trevor.- Sí.

Jane.- No!

Es posa darrera de la seva mare per fer-li senyes a Trevor.

Trevor.- Eh?

La Sra. Kempton ensuma i se'n torna cap a la Jane.

Sra. Kempton.- Jane, t'has posat massa perfum.

Trevor.- No, sóc jo.

Sra. Kempton.- Perdó?

Trevor.- El perfum de liles m'ha embogit una mica. Suposo que han estat els nervis. Com que sabia que avui l'havia de conèixer a vostè.

Jane.- Mamà, has comès un error.

Sra. Kempton.- No, Jane no (*a Trevor*) ho he comprès perfectament.

Jane.- No, no ho has comprès.

Sra. Kempton.- Trevor ha volgut donar una bona impressió als pares de la seva promesa i accidentalment s'ha posat massa loció d'afaitar. Això no és pas tant difícil de comprendre. (*Entra el Sr. Kempton, un home d'uns seixanta anys que arriba esgotat de pujar les escales*) Harold, aquest és en Trevor. (*Al Trevor*) El meu marit tarda més que jo en pujar les escales perquè li agrada aturar-se una estona a cada replà.

Trevor.- Com està vostè, senyor...

Sr. Kempton.- Que comestic! Hi hauria d'haver ascensor. Digui-li. (*A la Jane*) Hauries de tenir ascensor, Jane. L'has de fer instal·lar.

Jane.- Mamà, aquest no és en Trevor.

Sra. Kempton.- Com?

Jane.- Aquest no és en Trevor.

Sra. Kempton (*Va cap a Trevor*) Però...

Trevor.- Bé... potser no.

Sra. Kempton.- Aleshores per què ha dit que sí?

La Sarah baixa de la cuina amb la tetera.

Sarah. - Trevor... (*Queda paralizada al veure que tots la miren. Pausa*)

Sra. Kempton.- No sé pas què et passa, Jane.

Sarah.- Disculpin la interrupció.

Sra. Kempton.- (*Al Trevor*) Vostè és en Trevor, sí o no?

Trevor.- En certa manera sí, i en certa manera no.

Jane.- Mamà...

Sra. Kempton.- Un momentet, Jane, (*A la Sarah*) Tu ets la noia que comparteix el pis amb la meva filla. Molt de gust.

Sarah.- Sí, sóc jo, encantada.

Sra. Kempton.- Sarah Lawrence.

Sarah.- Sí. Vostè és la Sra. Kempton.

Sra. Kempton.- Exactament. (*Senyala al Sr. Kempton*) El meu marit.

Sr. Kempton.- Molt de gust.

Sra. Kempton.- Únicament sé el seu nom Sra. Lawrence i molt poc més. La Jane ens explica poques coses de vostè en les seves cartes.

Sarah.- Ho sento.

Sra. Kempton.- No es disculpi. Vostè ha de viure la seva vida, així és com ha de ser. Compartir un pis és qüestió de convivència. No aprovo les amistats massa estretes entre les noies joves.

Trevor.- Vaig a buscar el pa de pessic.

Sra. Kempton.- (*A la Sarah*) Per descomptat que vostè coneix al Sr. Hudson.

Sarah.- Al Trevor? Sí.

Sra. Kempton.- Gràcies. (*Al Trevor*) Deixa el pa de pessic, Trevor, que de seguida vinc amb tu, Jane, estimada, segurament em podràs indicar a on podria rentar-me les mans. Harold, vés amb en Trevor.

Jane.- (*Assenyalant la porta*) Allà, mamà.

Trevor.- (*Dóna el pa de pessic a la Sarah*) Per tu.

Sarah.- (*Abans que la Sra. Kempton reaccioni*) És que els meus pares han vingut a prendre el te inesperadament. Per això en Trevor m'ha donat només la meitat del pa de pessic.

Sra. Kempton.- Ah!... Me n'alegro que la meva filla comprés un pa de pessic suficientment gran.

Jane.- Per aquí, mamà.

La Sra. Kempton i la Jane van cap al lavabo. La Sarah i en Trevor miren al Sr. Kempton.

Sarah.- No vols venir a saludar als meus pares?

Trevor.- Crec que seria el millor, no et sembla?

Sarah.- Ja ho crec que sí.

Trevor.- *(Al Sr. Kempton)* Al pare de la Sarah l'interessa molt escriure guions per a la televisió. I no tenim normalment massa oportunitats de fer petar la xerrada una estona.

Sr. Kempton.- Quina és l'habitació de la Jane?

Trevor.- *(Assenyalant-la)* Aquesta.

Sr. Kempton.- Vaig a treure'm les sabates. Hem anat a veure les nines de Queen Mary. A la meva dona li agrada mantenir-se en forma.

Va cap a l'habitació de la Jane. S'asseu i es treu les sabates.

Sarah.- Què ha passat?

Trevor.- Ella s'ha pensat que jo era el Trevor de la Jane.

Sarah.- Ja ho veig. I la Jane?

Trevor.- Ella volia que fos el teu Trevor.

Sarah.- Si... Malviatge! Jo ho he engegat a rodar.

Trevor.- Ara sóc de les dues.

Sarah.- Però no de les dues al mateix temes.

Trevor.- Sempre he volgut fer el paper dels germans bessons. Potser que, ara vingui una estona amb tu i després aniré amb els altres.

Sarah.- *(Donant-li)* Té el pa de pessic.

La Sarah, obra la porta de la seva habitació i entra, en Trevor entra al seu darrera, la Sra. Lawrence al veure'l:

Sra. Lawrence.- Trevor...

Al mateix temps s'obra la porta del lavabo i la Sra. Kempton tot sortint:

Sra. Kempton.- Trevor...

Silenci dramàtic. Immediatament sona el telèfon.

Trevor.- *(Li dona el pa de pessic a la Sarah)* Crec que és per a mi. *(Agafa el telèfon)*
Sí?... Com?... Sí, parla Trevor Hudson. Sí, sóc jo.

Li fa senyes a la Jane perquè tanqui la porta. Li dedica un somriure conciliatori a la Sra. Kempton. Després, sense que ella ho vegi, però a la vista del públic, si és possible, talla la comunicació i continua parlant.

Trevor.- No, digui-li al Huw Wheldon que per aquesta quantitat no ho puc fer. Haurà de conformar-se amb Jonathan Miller... No, ho sento. Ni un cèntim de menys, dos mil... Exacte. Digui-li vostè mateix. *(Penja el telèfon i el somrí a la Sra. Kempton ja denota més confiança)* Ho lamento molt. Perdoni'm per favor. Realment no té cap importància, però el meu representant es desespera si no sap a on em trobo. Passi, per favor. Jane, has posat la tetera al foc?

Jane.- No.

Trevor.- Ja ho faré jo. *(Obre la porta perquè passi la Sra. Kempton)* Estic amb vostè de seguida. Només vull marcar-me unes llengües de gat per completar el pa de pessic.

Sra. Kempton.- Marcar?

Trevor.- És una manera de parlar. No estic pas tocat de l'ala.

La Sra. Kempton entra a l'habitació ensumant novament el perfum de lilàs de Trevor. El Sr. Kempton la mira.

Sr. Kempton.- He pensat que em podia treure les sabates.

Sra. Kempton.- Aquest jove té quelcom d'estrany.

Sr. Kempton.- Oh, no ho sé. Avui dia hi ha molts homes que es perfumen. A mi m'ha semblat força atractiu.

Sra. Kempton.- Ja n'hi ha prou, Harold.

Sr. Kempton.- És un escriptor, no és cert? Té l'obligació d'anar sofisticat.

Sra. Kempton.- No vull que la Jane acabi sortint als diaris. Serà millor que investiguem sobre ell. (*Mira al seu voltant*) Per què no hi ha cap armari aquí?

En Trevor s'ha repenjat contra la paret de l'entrada amb els ulls tancats, mentre s'està refent la Jane l'observa.

Jane.- Qui era el del telèfon?

Trevor.- No ho sé. Algú que tenia asma.

Jane.- Com?

Trevor.- Una respiració pesada.

Jane.- Oh... ell

Trevor.- El coneixes?

Jane.- Totes les dones del barri el coneixem. L'anomenen l'asmàtic de Chelsea. Normalment jo li penjo el telèfon.

Trevor.- Bé, la pròxima vegada deixa'l respirar una estona. M'ha salvat la vida. (*Es posa en moviment*) Vaig a posar les llengües, de gat al forn. Així guanyaré uns minuts de temps als pares de Sarah mentre es couen. (*Anant-se'n*) Espero que te n'hagis adonat que el meu salari mínim per un guió són dues mil lliures.

Jane.- Sí. Però els meus pares ja saben que això és el que guanyes en tot un any.

Trevor.- (*Anant-se'n*) Ah...! Bé, no sempre s'encerta.

La Jane torna amb els seus pares. En Trevor se'n va a la cuina i posa les llengües de gat al forn. Busca alguna cosa en que servir-les i troba un plat i un tovalló. Mentre la Sarah serveix el te a la Sra. Lawrence i els convida a pastes.

Sra. Lawrence.- On és en Trevor?

Sarah.- L'han trucat pel telèfon. Questions de negocis.

Sra. Lawrence.- Se n'ha anat?

Sarah.- No. D'aquí a un minut serà aquí.

Sr. Kempton.- On és en Trevor?

Sra. Kempton.- L'han trucat per telèfon. Un assumpte de dues mil lliures.

Sr. Kempton.- Déu del cel!

Sra. Kempton.- Les ha refusat.

Sra. Lawrence.- (*Tastant-les*) Les fa bé les llengües de gat.

Sarah.- Li agrada cuinar.

Sra. Lawrence.- (*Mirant el seu marit*) Suposo que a casa seva no deu tenir oportunitat de fer-ho.

Sarah.- No, la seva dona ho fa tot.

Sra. Lawrence.- Per aquesta raó ve aquí?

Sarah.- Ve aquí por veure'm, em sembla que ja ho sabeu.

Sra. Kempton.- Suposo que avui dia fan la loció d'afaitar pels homes de manera que sigui persistent.

Jane.- Per què ho dius això?

Sra. Kempton.- Sí, en Trevor s'ha afaitat aquest matí, encara li dura.

Jane.- No és la loció d'afaitar, és perfum. El perfum de la Sarah. En Trevor l'ha trobat al lavabo i se n'ha posat una mica abans que arribéssiu.

Sra. Kempton.- Sí?

Jane.- Ja t'ho ha dit, estava nerviós.

Sra. Kempton.- Està bé, estimada, ja t'he dit que ho havia entès. (*Mira al seu voltant*) Aquesta habitació té alguna cosa estranya. Esbrinaré de seguida el que és.

En Trevor posa les llengües de gat al forn i baixa per reunir-se amb els Lawrence passant silenciosament per davant la porta dels Kempton.

Trevor.- (*Gran entrada*) Tothom content?

Sra. Lawrence.- Qui l'ha trucat?

Trevor.- Oh... negocis

Sra. Lawrence.- El dissabte per la tarda?

Trevor.- Bé, ja sap com són aquestes coses.

Sra. Lawrence.- No, no ho sé.

Sr. Lawrence.- Jo tampoc.

Sarah.- En Trevor fa molts treballs a preu fet en els seus moments lliures.

Trevor.- És cert. Tinc dona i fills que mantenir.

Sarah.- És assessor.

Trevor.- Sí.

Sarah.- Hi ha empreses que el consulten.

Trevor.- Sempre a punt.

Sarah.- Ell els aconsella.

Trevor.- I cobro per aquests consells.

Sra. Lawrence.- Deu ser molt brillant.

Trevor.- Sí, ho sóc.

Sra. Lawrence.- Digui'm, Trevor, què és el que fa exactament vostè a la ICI?

Pausa

Trevor.- M'agrada que em faci aquesta pregunta.

Habitació dels Kempton

Sra. Kempton.- Jane, estimada, què en saps exactament d'en Trevor?

Jane.- Ja t'ho he dit. És guionista. És...

Sra. Kempton.- Ja sabem com es guanya la vida, no es tracta d'això.

Jane.- Què vols dir?

Sra. Kempton.- El coneixes realment bé?

Sr. Kempton.- La teva mare té por que no resulti un noi una mica amanerat.

Jane.- Com?

Sr. Kempton.- Homosexual. Ja saps, aquestes coses. Un exhibicionista.

Jane.- Per què?

Sr. Kempton.- Usa perfum i li agrada cuinar. Jo, ja li he dit a la teva mare que avui dia tothom usa perfums, però ella diu que no vol que el teu nom surti als diaris.

Jane.- (*A la Sra. Kempton*) No aproves el meu promès, mamà?

Sra. Kempton.- Mai he dit això. Simplement que no vull que et precipitis i després te n'hagis de penedir.

Jane.- Però tu m'has dit que m'havia de casar.

Sra. Kempton.- Amb un home adequat, sí.

Jane.- M'agradaria que et decidissis. L'última vegada em vas dir que a la meva edat ja no podia ser massa exigent.

Pausa.

Sra. Kempton.- Estimada, em sembla que està tardant molt amb les llengües de gat. No et sembla que hi hauries d'anar i...?

Jane.- ...i veure el que està fent? Mamà, no et preocupis. És difícil que s'estigui exhibint a la cuina.

Trevor.- D'això es tracta en realitat.

Sra. Lawrence.- A mi no em resulta tan clar.

Sarah.- Però sí, mamà. És perfectament clar.

Sra. Lawrence.- Però, com poden treballar d'aquesta manera les grans empreses?

Trevor.- I és clar que sí. Si vostè mirés la televisió tant com jo, ho sabria.

Sra. Kempton.- (*Es posa dreta.*) No hauria d'estar cuinant. Aquest treball no és d'home. L'aniré a ajudar.

Jane.- No.

Sra. Kempton.- Així tindrè l'oportunitat de xerrar una estona amb ell. (*Obre la porta.*) Trevor...

Jane.- Mamà, he dit que no. (*Des de la porta.*) No et deixaré que el posis nerviós.

Sra. Kempton.- Realment, Jane, no sé...

Jane.- Trevor es posa nerviós molt fàcilment. Hi aniré jo.

Va cap al rebedor, tancant decididament la porta darrere d'ella.

Sra. Kempton.- (*Seient.*) No m'agrada això, Harold. Gens, en absolut.

Sra. Lawrence.- Ha trucat algú?

Sarah.- No, no ho crec.

Sra. Lawrence.- Algú ha citat en Trevor. Ho he sentit clarament.

Sarah.- Els pares de la Jane són aquí, ja t'ho he dit.

Sra. Lawrence.- Però què han de voler ells d'en Trevor?

Trevor.- Algun cop els he assessorat en assumptes de finances.

La Jane puja cap a la cuina a buscar en Trevor. Se n'adona que no hi és. Baixa cap el rebedor i s'acosta a la porta de la cambra de bany.

Jane.- Trevor?

Sra. Lawrence.- Han sentit?

Sarah.- Ha esta la Jane.

Sra. Lawrence.- Però, per què la Jane?

Sarah.- Mamà, fes el favor de no sospitar de tot.

Sra. Lawrence.- Que no sospiti? No sé què vols dir? De què he de sospitar?

Trevor.- (*A la Sarah.*) No teniu pas un gat que es digui Trevor?

Sarah.- (*Enutjada.*) No.

Trevor.- Només tractava d'ajudar.

La Jane, encara dubtant, mira la porta de l'habitació de la Sarah i després ensuma les llengües de gat que s'estan cremant a la cuina.

Jane.- Déu meu! Les llengües de gat!

Sra. Kempton.- De què estan parlant aquí dalt? Està tardant massa.

Sr. Kempton.- Per Déu, són promesos.

Sra. Kempton.- Ell hauria d'haver-nos vingut a conèixer a nosaltres abans que estar tafanejant amb la Jane a la cuina. A més, no vull que la Jane enraoni de mi amb aquest jove.

Sr. Kempton.- Evidentment, ja ho ha fet. Per això ell s'ha perfumat tant.

La Jane puja precipitadament a la cuina i treu les llengües de gat del forn. Les posa en un plat i les tapa amb un tovalló.

Trevor.- Suposo que hauria de saludar els pares de la Jane. Vull dir, que potser s'ofendran si no els dic res.

Sarah.- L'aprecien molt al Trevor.

Sra. Lawrence.- M'ha semblat que havies dit que no la veies massa a la Jane.

Sarah.- No la veig massa. Però en Trevor s'hi entén força bé amb els seus pares. Igual que amb tothom.

Trevor.- Sobretot amb va bé amb les dones una mica grans. (*Anant-se'n.*)
Disculpi'm per favor. Vinc de seguida.

En Trevor creua el rebedor, va a l'encontre dels senyors Kempton. Per una fracció de segon no es troba amb la Jane que baixa amb les llengües de gat en un plat.

Trevor.- Ho sento. Les llengües de gat no tardaran massa.

Sra. Kempton.- Però, on és la Jane?

Trevor.- La Jane?

Sra. Kempton.- Ha anat a buscar-lo.

Trevor.- A buscar-me? Exacte! (*A la Sra. Kempton.*) Ha anat a buscar-me.

Sra. Kempton.- Aleshores, on és?

Trevor.- No ha tornat encara.

La Jane vacil·la i després truca a la porta de la Sarah i hi entra. Queda sorpresa al no trobar-hi en Trevor.

Jane.- D'això... (*Pausa. Tots la miren.*) Jo... doncs...

Sra. Lawrence.- Busca vostè l'amant de la meva filla?

Sr. Lawrence.- Hetty!

Jane.- No... no... jo... només porto això.

Sra. Lawrence.- Però ja en tenim de llengües de gat.

Jane.- Aquestes estan calentes.

Sra. Kempton.- I on són les llengües de gat?

Trevor.- Llengües de gat?

Sra. Kempton.- Vostè se'n va anar a 'marcar-les'

Trevor.- (*Des de la porta.*) És cert. Estan llestes. Vaig a buscar-les.

Sra. Kempton.- No les pot portar la Jane?

Trevor.- Oh, necessitaria una mica d'ajut. Les meves llengües de gat són terriblement pesades.

En Trevor va de pressa cap el rebedor, puja a la cuina, se n'adona que la Jane no hi és, va a treure les llengües de gat del forn i veu que tampoc hi són.

Jane.- Bé, serà millor que me'n vagi.

Sarah.- Gràcies per les llangües de gat.

Jane.- Oh, no de cap manera.

Sr. Lawrence.- (*Menjant-se'n una.*) Estan molt bones.

Sra. Lawrence.- Em costa molta feina impedir que el meu marit ingereixi menjars que continguin farina.

Jane.- (*Anant-se'n.*) Molt de gust d'haver-la conegut senyora Lawrence.

Sra. Lawrence.- Trobarà en Trevor amb els seus pares. Els està assessorant en matèria de finances.

La Jane surt i creua el rebedor. En Trevor ha estat buscant el paquet de mescla de les llangües de gat però no l'ha trobat. Es posa a mesclar a l'atzar, farina, llet i ous en un bol. La Jane està sorpresa al no trobar en Trevor amb els seus pares.

Sra. Kempton.- I on és en Trevor?

Jane.- En Trevor?

Sra. Kempton.- Ha vingut a ajudar-te.

Jane.- Oh... en Trevor. Està fent llangües de gat.

Sra. Kempton.- Una altra vegada!

Jane.- La primera tanda no ha sortit bé.

Sona el telèfon. La Jane i la Sarah a la vegada i aprofitant de sortir-se'n de la situació.

Jane/Sarah.- Ja l'agafo.

Les dues surten al rebedor on es troben amb en Trevor que ja havia baixat a agafar el telèfon. Pausa. Mirades entre si. Tanquen les respectives portes de les seves habitacions. El telèfon continua sonant. En Trevor l'agafa i es queda sostenint l'auricular durant un instant.

Trevor.- Només el deixo respirar una mica. (*Penja el telèfon.*)

Sarah.- No puc continuar.

Jane.- Tu no pots?

Sarah.-No havies d'haver començat. És ridícul. Com una farsa.

Jane.- No els hi podem dir.

Sarah.- Estic cansada. Cansada de l'engany.

Jane.- Tresor, nosaltres hem començat. Hem de continuar. Si ho descobrissin ara...

Trevor.- És cert. Si no m'haguéssiu inventat a mi, podríeu ser simplement dues amigues que comparteixen un pis.

Sarah.- Bé, hem de fer alguna cosa.

Jane.- Què?

Trevor.- Si podéssim fer desaparèixer un parell de pares, ens podríem arreglar.

Jane.- Com?

Trevor.- A no ser que em féssiu desaparèixer a mi. No tinc res en contra el suïcidi, sempre que es tracti d'una bona causa. De vegades hi he pensat.

Les portes de les dues habitacions s'obren simultàniament. La Sra. Kempton i la Sra. Lawrence impacients i alhora.

Sra. Kempton/Sra. Lawrence.- Qui era?

Sra. Kempton.- Vostè dispensi.

Sra. Lawrence.- Al contrari. (*A la Sarah.*) Qui era, estimada?

Trevor.- Un número equivocat. (*Fa un recorregut per tothom amb la mirada.*) Oh, bé, me'n torno a la cuina!

Sra. Kempton.- (*Mentre se'n va.*) Per què?

Sarah.- Oh, mamà, crec que no coneixes a la mare de la Jane. Senyora Kempton... aquesta és la meva mare.

Sra. Kempton.- Molt de gust.

Sra. Lawrence.- Encantada de conèixer-la. (*A la Sarah.*) Sarah, per què en Trevor...?

Jane.- I nosaltres no hem estat presentades, oi? Els he portat unes llengües de gat fa

una estona, però realment no ens hem conegut.

Sarah.- Mamà, aquesta és la Jane.

Sra. Lawrence.- Tant de gust. Li estava dient a la meva filla que gairebé mai no la cita. Encara que aparentment, en Trevor...

Jane.- Em temo que més aviat porten vides separades.

Sra. Kempton.- Estic segura que la Sra. Lawrence ho entén, Jane.

Sra. Lawrence.- La Sarah m'ha dit que la seva filla està promesa per casar-se.

Sra. Kempton.- (*Mira cap a la cuina.*) Sí, nosaltres...

Sarah.- (*Gairebé històricament.*) I el Sr. Kempton, mamà. No coneixes el Sr. Kempton.

Sra. Kempton.- Trevor...

Sarah.- (*Saludant a través de la porta.*) Hola, Sr. Kempton! Hola! Aquesta és la meva mare.

Sr. Kempton.- Què...? Què...?

Sarah.- (*A la Sra. Kempton.*) Ha estat una satisfacció haver-la coneguda. (*Empeny a la Sra. Lawrence cap a la seva habitació*) Vine mamà. No hem de deixar que les llengües de gat es refredin.

Sra. Lawrence.- (*Mentre se'n va.*) Tardarà molt, Trevor?

Sra. Kempton.- Està bé del cap aquesta noia?

Jane.- És clar que sí.

Sra. Kempton.- No ho veig tan clar.

Jane.- Està passant... per una situació amorosa bastant difícil de moment. Això la fa estar nerviosa.

Sra. Kempton.- Què ha volgut dir aquesta dona?

Jane.- Quina dona?

Sra. Kempton.- Ha dit, —tardarà molt en Trevor?

Jane.- La mare de la Sarah no és —aquesta dona—, mamà. El seu nom és Sra. Lawrence.

Sra. Kempton.- Què ha volgut dir amb això de —tardarà molt en Trevor?

Jane.- No ho deus haver sentit bé.

Sra. Kempton.- Bajanades. Espero que entengui que en Trevor...

Jane.- En Trevor assessora el seu marit sobre els llibres de comptabilitat. És un treball a preu fet que fa.

Sra. Kempton.- Però ella no et coneixia. Te l'ha d'haver presentada.

Jane.- Coneix en Trevor. Jo... (*Inventant-s'ho*) Jo he conegut en Trevor a través de la Sarah.

Sra. Kempton.- Vaja!

Jane.- Va fer una festa, i per descomptat va haver d'invitar-me. En Trevor era un dels invitats.

Sra. Kempton.- Però tu m'has dit que havies conegut en Trevor a la Galeria Nacional davant d'un quadre...

Jane.- (*Explota.*) Mamà, per Déu, deixaràs d'examinar tot el que dic?

Pausa.

Sra. Kempton.- No sé què et passa avui.

La Sra. Kempton torna cap a l'habitació de la Jane. La Jane es queda al rebedor, li agradaria trobar-se amb la Sarah, mira la porta de la seva habitació, dona un pas, però per descomptat, no pot entrar. En aquest mateix moment, a la cuina, en Trevor deixa caure el bol de la mescla i diu "maleïda mescla!" Des que està a la cuina s'ha estat mirant la mescla amb desconfiança, ha encès el forn i ha intentat preparar noves llengües de gat. La Jane ja no l'escolta, no sap si pujar o no, però finalment segueix a la seva mare. En Trevor recull el bol de terra i intenta salvar la mescla que s'ha tornat molt enganxosa.

Sarah.- Ho sento, realment no puc suportar la mare de la Jane.

Sra. Lawrence.- Però...

Sarah.- No vull parlar més d'això. Si una no pot suportar realment a algú, senzillament no pot.

Sra. Lawrence.- On és en Trevor?

Sarah.- A la cuina. Està fent...

Sra. Lawrence.- (*Aixeca dos plats plens de llengües de gat.*) Llengües de gat?

Sarah.- No sé el que està fent.

Sra. Lawrence.- Harold, ves a esbrinar-ho.

Sarah.- No, deixa tranquil en Trevor.

Sra. Lawrence.- Ves-hi corrents, Harold.

Sarah.- Per què?

Sra. Lawrence.- Perquè vull parlar en privat amb tu, estimada.

Pausa.

Sr. Lawrence.- (*A la Sarah.*) Torno de seguida. (*Se'n va.*)

Sarah.- Papà, te n'oblides de les sabates.

Sr. Lawrence.- (*Des del rebedor.*) No me les puc posar. Se m'han inflat els peus.

Quan el Sr. Lawrence passa pel rebedor, sona el telèfon.

Sarah.- Ja hi vaig.

Sra. Lawrence.- (*Cridant.*) Pots agafar-lo, Harold?

Tanca fermament la porta. El Sr. Lawrence contesta el telèfon.

Sr. Lawrence.- Hola...? Hola...?

Sr. Kempton.- Harold, estimat, per què no intercanvies unes paraules amb en Trevor?

Sr. Kempton.- Eh?

Jane.- Sobre què?

Sr. Lawrence.- Hola...? Hola...?

Sra. Kempton.- Si tens intencions de casar-te amb en Trevor, estimada, el teu pare

bé l'ha de conèixer. A la cuina Harold.

Sr. Kempton.- Oh... molt bé.

Sr. Lawrence.- Parli. Què vol? Aquí és... (*mirant*) una d'aquestes adreces característiques amb un número. Era Freemantle abans, però l'han canviat.

Jane.- Per què se n'ha d'anar el papà? En Trevor tornarà de seguida.

Sra. Kempton.- Perquè he de xerrar una estona amb tu.

Jane.- Per què?

Sra. Kempton.- (*Sense deixar-la respirar.*) I no vull que el teu pare se senti incòmode.

Sr. Lawrence.- Hola?

Sr. Kempton.- (*A la Jane.*) Torno de seguida, Jane. (*Se'n va.*)

Jane.- Papà, te n'oblides de les sabates.

Sr. Kempton. No importa. (*Tanca la porta darrere seu.*)

Sr. Lawrence.- Hola...? (*Penja el telèfon. Veu al Sr. Kempton.*) Ningú.

Sr. Kempton.- El número equivocat?

Sr. Lawrence.- No ho sé. No ho ha dit.

Sr. Kempton.- Com sap que hi havia algú a l'aparell?

Sr. Lawrence.- Un ofeg. Asma.

En Trevor posa una nova plata de llengües de gat al forn i baixa. Al veure els dos pares, tracta d'entornar-se'n, però ja és tard, l'han descobert.

Sr. Kempton.- Ah, jove! Justament volia parlar amb vostè.

Sr. Lawrence.- Jo també.

Sr. Kempton.- Vostè, perquè?

Trevor.- Venien a parlar amb mi? Ah, doncs, és clar. Els dos venien a parlar amb mi. Però no voldran parlar els dos al mateix temps, oi? No, és clar que no.

Sr. Kempton.- La meva dona diu que ens hem de conèixer.

Sr. Lawrence.- (*Intrigat.*) Però vostès es coneixen.

Trevor.- Millor doncs. Ens hem de conèixer millor. Tots ens hauríem de conèixer

millor. Tots i cadascú de nosaltres.

Sr. Lawrence.- En Trevor assessor.

Sr. Kempton.- No, és el seu assessor.

Sr. Lawrence.- L'assessora sobre...

Trevor.- Jo assessoro a tot el món. És un defecte. No em puc ocupar dels meus propis assumptes. El Sr. Kempton, el Sr. Lawrence, Els Sr. Lawrence, el Sr. Kempton.

Sr. Kempton/Sr. Lawrence.- Molt de gust.

Trevor.- (*Al Sr. Kempton.*) Suposo que volia anar al lavabo, no és cert?

Sr. Kempton.- No, de cap manera.

Trevor.- La seva senyora hi ha anat. S'hi està força bé allà.

Sr. Kempton.- No, no ho crec, gràcies.

Sr. Lawrence.-Un moment. Hi ha alguna cosa que no entenc.

Trevor.- No s'ha de perdre mai una oportunitat, perquè mai se sap quan n'hi haurà una altra. Els reis ho fan. Ho fan contínuament. I el president Mitterrand i tothom.

Sr. Kempton.-No, gràcies.

Trevor.- Vostè podria sortir a donar un tomb. En qualsevol moment podria trobar-se amb una font. Gotes i gotes que van rajant contínuament! Imagini-ho!

Sr. Kempton.- He dit que no, gràcies.

Trevor.- Tenen un desodorant blau en el dipòsit. Tot el wàter de color blau quan tires de la cadena. Al tirar de la cadena l'aigua fa zzzzzz...

Sr. Lawrence.- La meva dona volia que esbrinés que feia vostè a la cuina.

Trevor.- Feia llengües de gat.

Sr. Lawrence.- Una altra vegada. És com una obsessió, oi?

Sona el telèfon

Sr. Kempton.- (*A Trevor*) És per a vostè?

Trevor.- No, per què?

Sr. Kempton.- He pensat que podria ser un altre dels seus...

Trevor.- No. No ho és.

Sr. Lawrence.- Probablement serà l'asmàtic.

Trevor.- L'asmàtic de Chelsea. (*Al Sr. Kempton*) És com si algú s'ofegués.

Sr. Kempton.- Aleshores, ja l'agafo jo. (*Despenja el telèfon*) Hola? (*Escolta el telèfon i fa una afirmació amb el cap*) Miri, Sr. Asmàtic.

Sr. Lawrence.- La meva senyora diu que s'ha d'intentar comprendre a la gent.

Sr. Kempton.- Necessiten un tractament de xoc. Un bon xoc. (*En el telèfon*) Sr. Asmàtic, vostè necessita un tractament de xoc.

Sr. Lawrence.- A la Howard League varen fer uns experiments. Van fer un grup que havien de respirar tots a la vegada. Van descobrir que ho preferien fer en grup que per telèfon.

Sr. Kempton.- (*Des del telèfon*) Vagi i busqui altres asmàtics. Aquí ja estem farts de vostè. Nosaltres... Ja! (*Als altres*) Ha penjat. (*Penja el telèfon.*) Ja no el tornarem a sentir. Què passava amb les llengües de gat? (*Al Sr. Lawrence*) Aquest home sempre està fent llengües de gat, però jo encara no n'he vist cap.

Sr. Lawrence.- Que no n'ha vist cap?

Sona el telèfon

Sr. Kempton.- Despenjaré el telèfon. (*Ho fa*)

Trevor.- (*Al Sr. Kempton*) Escolti'm, senyor, no sé de què em vol parlar, però em temo que deu ser d'algun tema personal, oi? De manera que (*assenyalant la porta*) si el Sr. Lawrence no hi té cap inconvenient...

Sr. Lawrence.- Oh, no hi puc tornar-hi allà.

Ha començat a sortir fum de la porta del forn.

Trevor.- Ah!... (*Es gira cap el Sr. Kempton*) Doncs...

Sr. Kempton.- Jo tampoc.

Trevor.- Oh!

Sr. Lawrence.- La meva dona m'ha fet abandonar l'habitació. No hi puc tornar.

Sr. Kempton.- La meva també. Volia tenir una xerrada de dona a dona amb la Jane.

Sr. Lawrence.- La meva volia tenir una xerrada de dona a dona amb la Sarah.

Trevor,- Sobre què? (*Tot rumiant*) Esperin! No m'ho diguin.

Sr. Kempton.- Se sent olor a cremat, oi?

En Trevor aspira l'aire. Després puguen tots tres a la cuina. Del forn surt un fum espès. En Trevor obre el forn, el torna a tancar i l'apaga.

Trevor.- S'han de vigilar aquestes coses.

Sr. Kempton.- Adéu llengües de gat, oi?

Sr. Lawrence.-Pot agafar-ne algunes de les postres. Nosaltres en tenim de sobres.

Trevor.- Hi ha una mica de conyac al bufet.

Sr. Kempton.- Ah. Em pregunto a quina de les dues noies deu pertànyer

Sr. Lawrence.- De la Sarah no ho és.

Sr. Kempton.- De la Jane tampoc.

Trevor.- Agafem-ne una mica. (*Anant a buscar la botella*) On seran les copes?

Sr. Kempton.- Si no ho sap vostè, no sé pas qui ho sabrà?

Trevor.- Certament! Per descomptat, estan aquí sota, no estan en el... en el de la Sarah... en el de la Jane...?

Sr. Lawrence. - Quina cosa?

Trevor.- En els calaixos.

Sr. Kempton.- (*Troba les copes en un armari de la cuina*) Aquí estan.

Trevor.- Oh, aquestes copes! (*Omplint-les*) No hi ha cap inconvenient en prendre'l sol. (*Brindant*) Salut! (*Tots beuen*) Ho necessitava.

Sr. Kempton.- Deu ser la tensió nerviosa.

Trevor.- No ho sap ben bé prou, vostè.

Sr. Lawrence.- Conèixer als pares.

Trevor.- Exactament.

Sr. Kempton.- Quina bajanada. Completament innecessari.

Trevor.- Sí.

Sr. Kempton.- El que fan els joves avui dia no te res a veure amb els seus pares.

Trevor.- No.

Sr. Lawrence.- Malgrat tot, no pretindrà que la mare de la Sarah el compregui.

Sr. Kempton.- O la de la Jane.

Sr. Lawrence.- Si dues persones volen viure juntes...

Sr. Kempton.- Oh, això de viure juntes, no ho sé.

Sr. Lawrence.- (*Al Sr. Kempton*) De qualsevol manera, vostès no estan vivint junts.

Sr. Kempton.- No.

Trevor.- No.

Sr. Lawrence.- Però la qüestió és que si volguessin, ho farien. Facin-ho al seu gust.

Sr. Kempton.- (*Al Trevor*) Ho faria?

Sr. Lawrence.- La seva vida sentimental és qüestió seva. No té res a veure amb els pares. (*Al Sr. Kempton*) La nostra generació s'ha de mantenir a part.

Sr. Kempton.- (*Al Trevor*) Però vostès no viuran junts?

Trevor.- No.

Sr. Kempton.- La Jane no és una noia d'aquestes. Estic segur que no.

Trevor.- (*Servint*) Prenem una altra copa.

Sr. Lawrence.- La Jane?

Sr. Kempton.- La meva filla.

Sr. Lawrence.- Oh, la Jane! Bé, la Jane hauria de canviar-se de pis suposo.

Sr. Kempton.- Per què?

Sr. Lawrence.- Bé, no estarà vostè pensant...

Trevor.- No, per descomptat que no.

Sr. Kempton.- Quina cosa?

Trevor.- Vostè no ho estava pensant.

Sr. Lawrence.- No, no m'ho he imaginat pas que la Jane es quedés aquí si vostès visquessin junts. Ni tan sols la meva dona té tanta amplitud de mires.

Sr. Kempton.- No voldria quedar-se aquí. Per començar, no tindria lloc.

Sr. Lawrence.- Exacte.

Sr. Kempton.- Jo no ho entenc això. (*A Trevor*) Vostès no viuran junts.

Sr. Lawrence.- Jo no entenc Sr. Kempton perquè s'ha de preocupar tant.

Trevor.- Salut!

Sr. Kempton.- Salut!

Sr. Lawrence.- Salut! És graciós.

Trevor.- Què és graciós?

Sr. Lawrence.- La meva dona va pensar que vostè era una mica estrany.

Trevor.- Estrany?

Sr. Lawrence.- Ja sap... homosexual. O una cosa així.

Sr. Kempton.- Un marica. La meva dona també ha pensat el mateix.

Trevor.- Oh, em sembla que avui dia ja no se'n diu marica.

Sr. Lawrence.- Li he dit que avui dia tothom utilitza perfum.

Sr. Kempton. Jo no. Mai.

Trevor.- Vostè no?

Sr. Kempton.- Però no hi tindria cap inconvenient. M'agrada el perfum. M'excita.

Trevor.- (*S'aparta un xic incòmode*) Sí?

Sr. Lawrence.- A mi no m'ha atret mai el perfum. L'olor sí. El perfum no. La suor. Sempre m'ha semblat atractiva la suor.

Trevor.- (*Es refrega les mans nerviosament*) Permeti'm que ompli la seva copa.

Sr. Kempton.- La meva senyora usa Lavanda de Yardley. No és pas el mateix.

Sr. Lawrence.- La meva senyora gairebé no sua gens.

Sr. Kempton.- És graciós que la meva dona pensés que vostè era marica.

Trevor.- Graciosíssim.

Sr. Kempton.- Salut! (*Tots beuen*)

Sr. Lawrence.- És clar que quan era més jove suava. De viatge de bodes vam anar a Antibes i suava com un cavall. Ara utilitza un desodorant d'aquests de barra.

El focus de la conversa es trasllada a sota. Els honres continuen bevent a la cuina.

Sarah.- Això és ridícul. No vull mantenir aquesta conversa.

Sra. Lawrence.-No et convé gens ni mica.

Sarah.- La conveniència no té res a veure amb això. No m'hi casaré amb ell. Tu volies que em realitzés sexualment. Bé, estic realitzada. En Trevor em realitza cada dissabte per la tarda i ara vens tu i et queixes.

Sra. Lawrence.- Un home com aquest no pot realitzar a ningú.

Sarah.- Què vols? Una versió detallada de cada sessió?

Sra. Lawrence.- Sarah!

Sarah.- Això t'escandalitza, no és cert? Però mamà, se suposa que tu no t'escandalitzes mai, tu ets la que comprens a la gent. Tota la vida m'has dit que havia d'entendre a la gent, i ara t'estic entenent a tu massa.

Sra. Lawrence.- Com ho he d'entendre això?

Sarah.- Tracta d'esbrinar-ho. Per què vas insistir perquè em busqués un amant, i per què et disgustes ara que el tinc?

Trevor.- Si se li han inflat els peus, els pot posar a la nevera.

Sr. Lawrence.- Salut!

Trevor.- Salut!

Sr. Kempton.- Salut!

Sra. Lawrence.- No vull que siguis infeliç.

Sarah.- No?

Sra. Kempton.- No vull que siguis infeliç Jane. Un home així...

Jane.- Així?

Sra. Kempton.- Ja saps què vull dir.

Jane.- No, si no m'ho dius.

Sra. Kempton.- No dic pas que en Trevor sigui... efeminat.

Jane.- Aleshores?

Sra. Kempton.- Evidentment és inestable. No és estable, estimada. No és la classe d'home en el que hi pots buscar suport.

Jane.- I si em decideixo per algú que busqui suport amb mi?

Sra. Kempton.- No busquis polèmica.

Jane.- Maleïda siguis! Ja n'estic fart mamà!

Sra. Kempton.- Com?

Sarah.- Que ja n'estic farta.

Jane.- Arribes, coneixes a algú...

Sarah.- ...per primer cop. No saps...

Jane.- ... maleïda l'opinió que tens d'ell...

Sarah.- ...i en quinze minuts...

Jane.- ...ja l'has sentenciat.

Sarah.- Em dius que et preocupes pel meu futur.

Jane.- Ningú no t'interessa, tu mateixa tant sols.

Sarah.- Només perquè en Trevor usa perfum...

Jane.- ...i fa llengües de gat al forn...

Sra. Kempton.- Jane, per favor!

Sra. Lawrence.- Sarah!

Sarah.- Oh! Tu tens tanta amplitud de mires, mamà! Ets tan comprensiva!

Jane.- Moral estreta! Intolerant!

Sra. Lawrence.- Però, Sarah, si tu l'estimes...

Sra. Kempton.- ...si realment l'estimes, la cosa és diferent.

Sra. Lawrence.- Si estàs segura que l'estimes.

Pausa

Sarah.- Què?

Jane.- Oh!

Sr. Kempton.- Li vaig a dir a la meva dona: "no has comprès res". Li ho vaig a dir.

Sr. Lawrence.- Sí, li ho vaig a dir. (*A Trevor*) No es preocupi. Tindrè una conversa amb ella.

Sr. Kempton.- No té res d'estrany. Solament és un tipus molt amable.

Sr. Lawrence.- Salut!

Sr. Kempton.- Salut!

Trevor.- Salut!

Jane.- Ho sento. He perdut la paciència.

Sarah.- He perdut la paciència, mamà. No t'he volgut pas ofendre.

Sra. Lawrence.- No, no estimada. No tinc dret a ficar-me allà on no em demanen.

Sarah.- He estat cruel. Ho he fet sense mala intenció...

Sra. Lawrence.- Si, ha estat intencionadament, estimada.

Sarah.- No.

Sra. Lawrence.- I tenies raó. Em miro només a mi mateixa, i què veig? Curiositat lasciva. I a més, gelosia. Estic avergonyida, Sarah.

Sra. Kempton.- Tota la meva vida he estat molt autoritària. Per descomptat que el teu pare ho fomenta.

Jane. - Però mamà...

Sra. Lawrence.- Escoltant com defensaves en Trevor, pensava "Senyor, senyor..." "He tingut la impertinència de parlar de realització a aquesta noia".

Sarah.- Però defensar-lo no ha estat la meva intenció. Només que he perdut la paciència.

Sra. Kempton.- Tu no series la meva filla si escollissis un home inadequat.

Jane.- Però, mamà, si ell és inadequat...

Sra. Lawrence.- El teu pare era un home molt apassionat.

Sr. Lawrence.- Crec que ella va estar llegint recomanacions sobre les diferents olors del cos humà.

Sra. Lawrence.- No me'n recordo qui me'n va parlar d'això.

Sr. Lawrence.- No li podia dir "M'agraden els olors del cos"

Sr. Kempton.- Salut!

Sr. Lawrence.- Salut!

Trevor.- Salut!

Jane.- Estic tractant de dir-te que potser tens raó.

Sarah.- Jo he tingut... dubtes sobre Trevor.

Jane.- Si realment creus que l'he d'abandonar...

Sra. Kempton.- No, estimada, no.

Sra. Lawrence.- No Sarah. Es tracta de la teva pròpia vida.

Sarah.- Potser si deixés de veure'l durant una temporada...

Jane.- Potser si tractéssim de separar-nos fins que ho veiéssim tot més clar...

Sarah.- Podria parlar-hi. Si realment m'estima...

Jane.- ...volia que estigués segura dels meus sentiments. Estic segura.

Sra. Lawrence.- Potser més endavant...

Sarah.- No, ho faré ara.

Sra. Lawrence.- Encara és a la cuina amb el teu pare.

Sra. Kempton.- El teu pare està parlant amb ell a la cuina.

Jane.- Sí, és cert. (*Anant-se'n*) Li diré al papà que baixi.

Sarah.- (*Anant-se'n*) No tardaré. Crec que serà millor que se'n vagi immediatament.

Sra. Lawrence.- Oh, la meva estimada, estàs segura...

Sarah.- Ho estic.

Jane.- No tornaré amb en Trevor. Segurament s'alterarà una mica.

Sra. Kempton.- La meva nena valenta!

Les dues noies surten al rebedor tancant la porta darrera seu. Ambdues mares sospiren esgotades. Pausa.

Sr. Lawrence. Salut!

Sr. Kempton.- Salut!

Trevor.- (*Posant-se dempeus*) Disculpint-me.

Jane.- He promès deixar-lo.

Sarah.- Jo també.

Jane.- He dit que parlaria amb ell i que ell se n'aniria de seguida.

Sarah.- Tens les cinc lliures?

Jane.- A la meva cartera.

Sarah.- Oh amor! Amor meu!

Es besen mentre en Trevor baixa per les escales.

Jane.- Trevor...

Trevor.- No em trobo gaire bé.

Sarah.- No!

Trevor.- Vaig prendre molta cervesa al bar. I després el vodka. I he estat bevent conyac amb els vostres pares. Em sento una mica estrany.

Jane.- Portem-lo al lavabo. (*Mentre hi van*) Ja et trobaràs bé, Trevor, ja t'hi trobaràs.

Trevor.- (*Des de dins sense que se'l vegi*) Jo no sóc en Trevor.

Els pares segueixen bevent conyac.

Sr. Lawrence.- Li sembla que està bé.

Sr. Kempton.- A la meva dona no li agrada.

Sr. Lawrence.- Una mica vacil·lant, m'ho ha semblat.

Sr. Kempton.- Oh... això. Probablement no està acostumat.

Sr. Lawrence.- Acostumat a què?

Sr. Kempton.- A beure conyac per la tarda. Falta d'hàbit.

Se sent obrir la porta del carrer. És l'amo de la casa, el Sr. Hudson, un home d'uns seixanta anys. Entra, mira al seu voltant, veu el telèfon despenjat i el penja amb cert aire de censura; mira al seu voltant i després s'ajup per espiar per l'ull del pany de l'habitació de la dreta.

Sr. Kempton.- El que era una veritable fura pel conyac era en Johnny Chino.

Sr. Lawrence.- Johnny?

Sr. Kempton.- Una manera de dir-ho. El vell Johnny Groc.

Sr. Lawrence.- Ah.

Sr. Kempton.-Vaig veure molts tipus d'aquests durant la guerra. Homes de Chiang Kai-shek. Dimonis pel conyac. S'omplien un got fins dalt de tot. Deien "Fanzai" i...

Sr. Lawrence.- *(Servint-se)* Vol dir que no deien Banzai!

Sr. Kempton.- Per Sant Jordi!, té raó. Què era el que deien? No ho recordo. Conyac pur. Veritables tigres. *(Aixecant la copa)* Banzai!

Sr. Lawrence.- Salut!

Sr. Kempton.- No, no, esperi. Era quelcom en xinès. Ara es pot arribar a conèixer amb els discs, però en els meus temps havia de conèixer-los aquells tipus.

En Hudson està intrigat pel que ha vist pel forat del pany de l'habitació de la Jane. Mira al seu entorn, i després mira per la porta de l'habitació de la Sarah. Queda intrigat igualment. Se sent des del lavabo com en Trevor fa ois.

Jane.- *(Des de dins)* Anem a posar-li el cap sota l'aigua.

En Hudson va a espiar al lavabo.

Sr. Lawrence.- Suposo que en Trevor deu estar bé.

Sr. Kempton.- (*Posant-se de peu*) Aniré a veure-ho. No m'aniria malament una pizaradeta. Hem enraonat massa d'aixetes. (*Baixa les escales i veu en Hudson*) Ah!, hi ha una mica de cua.

Hudson.- (*Sorprès*) Què?

Sr. Kempton.- Que hi ha cua. (*Fixant-se amb el telèfon*) És estrany. Creia que l'havia deixat despenjat. (*Torna a despenjar-lo*) Espero que no tardi gaire. A la meva edat, els ronyons vells...

Hudson.- No hauria de deixar el telèfon despenjat.

Sr. Kempton.- I per què no?

Hudson.- (*Torna a penjar-lo*) A la Companyia Telefònica no li agrada.

Sr. Kempton.- Vostè és de la Telefònica, no és cert?

Hudson.- Doncs...

Sr. Kempton.- M'ha semblat no haver-lo vist abans. (*Anant cap el lavabo*) Li diré el que farem, picar a la porta. Potser s'ha desmaiat.

Hudson.- Qui?

Sr. Kempton.- Un cop a Dehra Dun vaig haver de saltar per la porta d'un lavabo. Havíem begut una mica amb un amic meu. Va entrar, va tancar la porta i no volia sortir. No el podia deixar així, o sigui que vaig saltar. Un espectacle, veure'l allà tirat, abraçat a la tassa del wàter.

Hudson.- Qui es pot haver desmaiat?

Sr. Kempton.- Però va ser bastant difícil explicar-li-ho a l'ordenança quan vam sortir els dos junts.

Hudson.- Qui?

Sr. Kempton.- Vostè segur que no el coneix. Lumley... d'Infanteria Lleugera de Mahratha. Oh! Aquí? El promès de la meva filla.

La Sra. Kempton obra la porta de l'habitació de la Jane i mira.

Sra. Kempton.- Harold, amb qui parles?

Sr. Kempton.- Amb un operari de la Companyia de Telecomunicacions que ha vingut a pixar.

Sra. Kempton.- De l'Oficina de Correus! Aquí?

Sr. Kempton.- (*A Hudson*) Per Sant Jordi!, és cert. El fet de que estigui treballant en una empresa de l'Estat no li dóna dret a ficar-se a qualsevol casa cada cop que tingui ganes de...

Hudson.- Jo no sóc...

Sr. Kempton.- Són aquests maleïts sindicats que s'estan tornant a imposar. Caram! Hi ha lavabos públics.

Sra. Kempton.- Per què algú de la Companyia de Telecomunicacions...?

Sr. Kempton.- Jo havia deixat el telèfon despenjat. (*A Hudson*) No he tingut cap altre remei. Un asmàtic no parava de trucar. Ring! Ring! No s'entenia el que deia. Tornarà a trucar d'un moment a un altre.

Hudson.- No, no tornarà a trucar.

Sra. Kempton.- Com ha entrat?

La Sra. Lawrence obre la porta de l'habitació de la Sarah i mira.

Sra. Lawrence.- Harold!

Sr. Kempton.- Sí? (*Va cap a ella*) Molt de gust. Sóc el pare de la Jane, no crec pas que ens coneixem. I aquest home és el de la Companyia de Telecomunicacions que ha entrat per a...

Sra. Lawrence.- Ja n'hi ha prou, Harold.

Sra. Kempton.- (*Entra a l'habitació de la Sarah*) No té pas cap inconvenient en què m'assegui? No té cap sentit quedar-se dreta quan ni tan sol ets la primera de la cua. (*S'asseu.*)

Sra. Lawrence.- Estava cridant al meu marit.

Sr. Kempton.- (*Es posa dempeus*) Ah! (*Va cap a la porta i crida*) Lawrence, la

seva senyora el demana.

Torna al seu seient. El Sr. Lawrence que l'ha sentit es posa dret.

Sr. Lawrence.- Què?

Sra. Kempton.- (*A la Sra. Lawrence*) Estava tractant de descobrir com ha entrat aquest home a l'apartament. (*A Hudson*) Si vostè pertany a la Companyia de Telecomunicacions, per què no porta cap uniforme?

Hudson.- Jo no sóc de la Companyia de Telecomunicacions.

Sra. Lawrence.- Un lladre? (*A la Sra. Kempton*) És un lladre?

Hudson.- Sóc el propietari de la casa.

Sr. Kempton.- (*Com si fes un descobriment*) Vaja! Quantes llengües de gat que hi ha per aquí!

Hudson.- He vingut a penjar el telèfon.

El Sr. Lawrence baixa de la cuina.

Sra. Lawrence.- Harold, on és en Trevor?

Sr. Lawrence.- El senyor Kempton ha anat a esbrinar-ho. (*A Hudson*) Molt de gust. (*Veient en Kempton*) Kempton, on és en Trevor?

Sr. Kempton.- Encara és allà. Probablement està inconscient.

Sr. Lawrence.- (*Entrant també a l'habitació*) Veig que ha trobat les llengües de gat.

Sr. Kempton.- (*Passant-li la plata*) Agafi'n una.

Sr. Lawrence.- No m'està permès. Te?

Sr. Kempton.- Déu meu, no.

Sr. Lawrence.- Ah! Encara no...?

Sr. Kempton.- Encara no. Ja li ho he dit. Ell encara és allà dins.

Sra. Lawrence.- (*Des de la porta*) Harold, aquest home diu que és el propietari.

Sr. Kempton.- Aleshores com ha entrat?

Sra. Lawrence.- (*A Hudson*) Com...?

Hudson.- (*Entra a l'habitació. Indignat contra el Sr. Kempton*) Tinc la clau. He entrat pels meus propis mitjans. Tinc dret a fer-ho. (*Mira al seu entorn*) I ara me n'aniré.

La Sra. Kempton va cap a la Sra. Lawrence i d'aquesta manera li barren el pas a Hudson.

Sra. Kempton.- No tenim cap prova d'això.

Sr. Kempton.- És cert. Podria ser un lladre que s'hagués colat fingint la necessitat d'usar el lavabo. (*Es posa dret*) Vingui aquí, li revisaré les butxaques.

Sra. Lawrence.- Diu que volia penjar el telèfon.

Sr. Kempton.- Com sabia que el telèfon estava despenjat?

Pausa. En Hudson es troba pertorbat. La Sra. Lawrence i la Sra. Kempton entren a l'habitació de manera que en Hudson es troba rodejat.

Sra. Kempton.- I bé, senyor?

Sra. Lawrence.- Com sabia que el telèfon estava...?

Sr. Lawrence.- No. No obstant, estava despenjat.

Sr. Kempton.- Què?

Sr. Lawrence.- Vull dir, té raó. El telèfon estava despenjat.

Sra. Lawrence.- Però, com ho sabia ell?

Pausa.

Hudson.- Tinc... manera de saber-ho.

Sr. Lawrence.- Quina manera?

Hudson.- No es fiquí en el que no l'importa.

Pausa.

Sr. Kempton.- Per Sant Jordi!, vostè no és el propietari en absolut, vostè és l'asmàtic. Vostè ha estat trucant i respirant-nos a l'orella, i quan definitivament he penjat el telèfon, no ho ha pogut suportar.

Hudson.- Sóc el propietari. Tinc les claus. És natural que sigui aquí.

Sr. Kempton.- Vostè les ha robats. Vostè és l'asmàtic!

Hudson.- No.

Sr. Lawrence.- Suposo que podrien ser les dues coses.

Sra. Lawrence.- Com, Harold?

Sra. Lawrence.- Propietari i asmàtic. Podria ser les dues coses.

Pausa. La Sra. Kempton tanca la porta de l'habitació.

Sra. Kempton.- Vull dir que un home que mostra el seu ofeg a les dones pel telèfon té la clau de l'apartament de la meua filla?

La porta del lavabo s'obre. En Trevor, la Sarah i la Jane surten amb precaució cap el rebedor.

Sarah.- Està bé. No hi ha ningú aquí.

Hudson.- Però mai no la faig servir.

Trevor.- M'he d'acomiarar d'algú?

Jane.- No.

Sra. Kempton.- No la fa servir? I és clar que la utilitza. Ara per exemple.

Jane.- Simplement, vagi-se'n. En silenci. Nosaltres ho explicarem.

Trevor.- És tan descortès. Anar-se'n així, els dos.

Hudson.- Tant sols perquè el telèfon estava despenjat.

Sarah.- Adéu, Trevor.

Jane.- Adéu, Trevor.

Trevor.- Un segon. He oblidat una cosa.

Torna al lavabo.

Hudson.- Poden preguntar-ho a les seves filles. No vinc mai aquí.

Trevor tira la cadena.

Sr. Kempton.- Per Sant Jordi!, ha sortit. (*Va ràpid cap a la porta*) Disculpin.

Hudson.- Però...

Sr. Kempton.- No senyor. Ha perdut la seva tanda. (*Obre la porta*) Jane, hi ha un asmàtic aquí. Diu que és el propietari. (*A Trevor*) Què tal, Trevor? Està millor?

Trevor.- Molt millor.

Sr. Kempton.-El seu temps s'ha acabat.

Trevor.- Ho lamento.

El Sr. Kempton entra en el lavabo i tanca la porta.

Sarah.- Trevor, vés-te'n!

Sra. Lawrence.- (*Mirant a través de la porta oberta*) Sara, estimada, vine aquí un moment, per favor. Oh, se'n va Trevor? Un minut. Vull tenir quatre paraules amb ell.

Sarah.- Mamà, ja he parlat amb ell.

Trevor.- Si, ja ha parlat, i ho comprenc perfectament. Adéu, Sra. Lawrence? Adéu

Sarah. Adéu Jane. (*Obre la porta de l'entrada*).

Sra. Kempton.- (*Cridant*) És aquí en Trevor?

Trevor.- (*Cridant*) Adéu, Sra. Kempton.

Sra. Kempton.- (*Sortint al rebedor*) Vull tenir unes paraules amb ell abans que se'n vagi. (*A la Jane*) Entra, estimada, vull parlar amb en Trevor.

Sra. Lawrence.- Ves-te'n Sarah.

Sarah.- Mamà, no tens perquè parlar amb ell.

Sra. Lawrence.- Només per mostrar que no es guarden rancúnies, estimada.

La Jane i la Sarah es miren entre elles i a Trevor a la vegada. Després entren a l'habitació de la Sarah. En Hudson les mira amb llàstima.

Hudson.- Hi ha hagut un error.

Sarah.- Sí.

La Sra. Kempton tanca la porta.

Sra. Kempton.- Trevor...

Trevor.- Per favor, per favor! Ja sé el que les dues volen dir.

Sra. Lawrence.- Tot el que jo volia dir-li...

Trevor.- No és necessari expressar-ho amb paraules.

Sra. Kempton.- No hi ha cap rancúnia.

Trevor.- Tant sols diguin, adéu. Creguin-me, jo ja ho comprenc. És el millor.

Sra. Lawrence.- (*A la Sra. Kempton*) No hi ha rancúnies?

Sra. Kempton.- Cap, ni una.

Sra. Lawrence.- Però jo sóc la que no li guarda rancúnia a Trevor. Jo sóc la que no li guarda rancúnia.

Sra. Kempton.- Per què li hauria de guardar rancúnia, vostè?

Trevor.- Si cap de les dues li guarda rancúnia, no és necessari continuar investigant.

Sra. Lawrence.- Perquè la Sarah l'abandonarà.

Sra. Kempton.- No, no estimada, la Jane és la que l'abandonarà.

Sra. Lawrence.- La Sarah deixarà que l'assumpte es refredí.

Sra. Kempton.- La Jane vol estar segura del que sent per ell.

Trevor.- Sra. Lawrence...

Sra. Kempton.- En Trevor és el promès de la Jane, Sra. Lawrence.

Trevor.- Sra. Kempton...

Sra. Lawrence.- En Trevor és l'amant de la Sarah, Sra. Kempton.

Pausa

Trevor.- De qualsevol manera, si les dues em deixen, cap en quedarà perjudicada, no és cert?

Se sent la cadena de l'aigua del wàter. El Sr. Kempton surt del lavabo.

Sra. Kempton.- Harold, porta en Trevor a l'habitació de la Srta. Lawrence.

Sr. Kempton.- Porta'l?

En Trevor mira al Sr. Kempton i a les dones, i després tanca la porta.

Trevor.- Hi aniré sense resistència.

Segueix al Sr. Kempton cap a l'habitació de la Sarah.

Sarah.- Ho saben?

Trevor.- Sí.

Sr. Lawrence.- Hola, Trevor! Hem atrapat l'asmàtic.

Hudson.- Jo no sóc asmàtic. Tinc dret a trucar als meus propis llogaters.

Sr. Kempton.- Jo no ho entenc això.

La Sra. Kempton i la Sra. Lawrence els segueixen, i tanquen la porta darrera seu.

Sra. Kempton.- Molt bé.

Hudson.- No tinc cap obligació de explicar-los-hi a vostès. Tots els meus llogaters són dones solteres. Tinc el deure...

Sra. Kempton.- De què parla aquest home?

Hudson.- Jo no mostro el meu ofeg a les dones.

Sra. Lawrence.- Ara no hi ha temps per això. I bé, Sarah?

Sra. Kempton.- I bé, Jane?

Sr. Lawrence.- Què passa?

Sr. Kempton.- No m'ho preguntis a mi.

Sarah.- La mamà ha descobert que en Trevor és el promès de la Jane a més del meu amant.

Sr. Lawrence.- Què?

Sr. Kempton.- Calma.

Sarah.- És solter a més de casat i treballa per a la BBC i per a la Shell.

Jane.- I la ICI.

Sra. Kempton.- Sr. Hudson...

Hudson.- Hudson és el meu nom.

Trevor.- Trevor?

Hudson.- Wallace.

Sra. Kempton.- Estic esperant una explicació.

Jane.- Nosaltres ho vam planejar.

Sra. Lawrence.- Per què?

Jane.- Vostè volia que la Sarah tingués un amant. (*A la Sra. Kempton*) Tu volies que em prometés. Les dues vareu insistir i nosaltres vam inventar en Trevor. Les dues li pertanyem. Després l'heu volgut conèixer. Bé, vosaltres veniu a Londres un dia a l'any, no semblava massa difícil. No podíem preveure que els pares de la Jane vinguessin el mateix dia.

Sra. Kempton.- Però, per què?

Hudson.- Heu canviat els mobles. Aquest guarda-roba pertany al dormitori.

Sra. Lawrence.- M'ha semblat que havia dit que mai usava la clau.

Sra. Kempton.- El dormitori?

Sarah.- No tenim dos dormitoris que serveixin a la vegada de sala d'estar. Tenim un dormitori i una sala d'estar. Els dos sofàs col·locats junts.

Trevor.- Sarah, ja prou, estimada.

Sarah.- No, estic farta. Farta de l'engany.

Jane.- Sarah!

Sarah.- Ja t'ho he dit. Farta de l'engany. (*A la Sra. Lawrence*) La Jane i jo vivim juntes mamà.

Sra. Lawrence.- Sí, estimada. Compartiu l'apartament.

Sarah.- "Vivim" juntes. No existeix cap Trevor. Només som la Jane i jo.

Sra. Kempton.- Si, estimada, ja ens ho has dit. Ha estat un engany estúpid, però estic segura que la teva mare no et guardarà cap rancúnia per això.

Sarah.- Jane, digues-li.

Jane.- La Sarah vol dir...

Sra. Kempton.- Sabem el que vol dir, estimada. Tu i la Sarah compartiu un apartament.

Sarah.- Sí.

Sra. Kempton.- Naturalment, són amigues...

Sarah.- Sí, som amigues.

Sra. Kempton.- Si no ho fossin resultaria molt incòmode. I com que les dues són una mica tímides. (*A la Sra. Lawrence*) La Jane sempre ha estat tímida.

Sra. Lawrence.- I la Sarah. D'una manera ridícula. Patològica.

Sra. Kempton.- Naturalment, a les dues les avergonyeix encara no haver trobat un noi convenient.

Sarah.- Encara!

Sra. Kempton.- Jo me'n faig culpable. (*A la Sra. Lawrence*) Pressiono massa a la Jane, ho sé. L'hauria d'haver forçat quan era una nena, i com que no ho feia, ella no feia res.

Sra. Lawrence.- La generació d'ara és més puritana. En la dècada dels trenta teníem un tracte del sexe més franc. Potser jo sigui massa extravertida en les meves expressions. Vaig educar la Sarah en l'atmosfera de D. H. Lawrence.

Sra. Kempton.- De veritat?

Sra. Lawrence.- De manera que s'inventa un amant. I després li fa vergonya.

Sra. Kempton.- (*A la Jane*) Has decidit fer-nos una broma, estimada. No és de gaire bon gust, però potser ens la mereixíem.

Sarah.- Papà... Sr. Kempton... vostès creuen això?

Sr. Kempton.- (*Tractant de posar-se les sabates*) No em puc calçar aquestes sabates.

Sr. Lawrence.- Són meves.

Sr. Kempton.- Oh, sí?

Li dona les sabates al Sr. Lawrence que se les posa.

Sra. Kempton.- No sé pas de qui serà amic en concret, aquest Trevor.

Sarah.- De ningú. L'he trobat en un bar.

Sra. Lawrence.- Vaja! Surts i així coneixes a la gent.

Sarah.- Nosaltres no sortim mai.

Sra. Kempton.- De qualsevol manera ara que ja coneixeu en Trevor, estic segura que podeu tenir una bona relació.

Trevor.- El meu nom no és Trevor.

Sra. Lawrence.- L'has de portar a Bury St. Edmund's, Sarah.

Sra. Kempton.- Jane, tu l'has de portar a Torquay. *(Al Sr. Kempton)* Harold!

El Sr. Kempton es posa dret.

Sarah.- *(A la Jane)* Se'n van. No escolten res.

Sr. Kempton.- *(Besa a la Jane)* Adéu Jane... D'això...

Jane.- Sí?

El Sr. Kempton mira a la seva dona i decideix no dir el que estava pensant.

Sr. Kempton.- Em vaig a posar les sabates.

Va cap a l'habitació de la Jane i se les posa.

Sra. Kempton.- Vols donar-nos els abrics, Jane?

Sarah.- Aleshores no ho voleu saber?

Sra. Kempton.- Adéu, la meva estimada Sarah. Me n'al·legro d'haver-te conegut a la

fi. (*A la Sra. Lawrence*) Adéu, Sra. Lawrence. (*Al Sr. Lawrence*) Adéu.

Ella i la Jane surten al rebedor i la Jane recull els abrics. El Sr. Kempton es reuneix amb elles.

Sarah.- Mamà, tu has tingut amplitud de mires tota la teva vida. Ho pregonaves. Era tant ampli el teu criteri que jo solia perdre'm en ell.

Jane.- Aquí estan els seus abrics.

La Sra. Kempton la besa. La Jane no li correspon en absolut.

Sra. Kempton.- Adéu, estimada meva. Saps que sempre me n'al·legro de veure't.

Sr. Kempton.- Adéu Jane.

Jane,- Adéu papà.

La Sra. Kempton obra la porta de la entrada.

Sra. Kempton.- Et quedes tant silenciosa quan et sents pertorbada. (*Se'n va. El seu marit la segueix.*)

Jane.- Adéu mamà. (*Es queda mirant-los mentre s'allunyen i després tanca la porta.*)

Sarah.- He estat cruel amb tu fa una estona, recorda quan discutíem sobre en Trevor? Estava nerviosa, ho odiava tot, i he perdut la paciència. M'he burlat de tu per no escandalitzar-te mai i comprendre sempre a la gent. T'he dit que hauries de comprendre't a tu mateixa per començar. I tu ho has acceptat, mamà. M'has fet avergonyir acceptant el meu punt de vista. Ara accepta'm a mi.

Sra. Lawrence.- Dramatitzes massa, estimada. (*A la Jane que torna*) No és cert que dramatitza massa?

Sarah.- Recordes aquell cop que no vaig venir per Pasqua a casa? La Jane tampoc va anar a casa seva. Ens acabàvem de conèixer... a la Galeria Nacional.

Sra. Lawrence.- Us vàreu conèixer a la Galeria Nacional?

Trevor.- Davant d'un quadre amb nens petits.

Sarah.- Aquelles festes les vam passar juntes en una masia prop de Cirencester. Era a prop d'un petit camí de terra. Vam dur la motxilla de la Jane plena de pa, salami, llaunes de conserva i un faisà en gelatina, i vam comprar ous i crema a la granja. Ens quedàvem al llit fins molt tard i mentre una de nosaltres rentava, l'altra tallava la llenya. Per la tarda fèiem llargues caminades. Feia un temps com de primavera. Vam caminar per entre flors silvestres de tota mena. Vam buscar fòssils a la cantera. Per la nit enceníem un gran foc i ens assèiem al seu entorn i jugàvem a les cartes i menjàvem bombons.

Sra. Lawrence.- Hem d'anar a buscar el nostre abric.

Sarah.- Estic tractant d'explicar-te alguna cosa, mamà. Estic tractant de fer-te sentir alguna cosa.

Sra. Lawrence.- Sarah, estimada, no tens cap necessitat d'explicar-me què és l'amistat. És una cosa molt estranya. (*A la Jane*) Les veritables amigues són molt escasses i molt dignes de ser lloades. (*Al Sr. Lawrence*) Harold!

Sr. Lawrence.- (*Es posa dret*) Ens n'anem ara, no és així?

Sarah.- No estava parlant d'amistat mamà. Parlava d'amor. Fèiem l'amor.

Sra. Lawrence.- Adéu, Jane. Me n'al·legro tant d'haver-te conegut. (*En el rebedor*) Adéu, Trevor.

Sr. Lawrence.- (*Seguint-la*) Adéu, Trevor... Jane...

Trevor.- Adéu.

La Sarah segueix els seus pares fins el rebedor mentre aquests cerquen els seus abrics.

Sra. Lawrence.- Si vols portar en Trevor un cap de setmana, estimada, tenim espai de sobres.

Sarah. – Mamà, si vols comprendre a la gent, comença per entendre què fan en el llit.

Sra. Lawrence.- (*Anant-se'n*) Sarah, Sarah, com exageres!

Sr. Lawrence.- (*Anant-se'n*) Saps, a mi m'agrada en Trevor. I la teva mare l'ha acceptat perfectament.

Han sortit ja. La Sarah torna cap els altres.

Sarah.- Oh...

Aquí segueix l'obscuritat més forta que Lord Chambelán permet pronunciar a una actriu de cap els finals de la dècada dels seixanta. Sigui quina sigui la paraula, s'haurà de repetir diverses vegades.

Trevor.- Què esperaves?

La Sarah s'asseu al sofà.

Jane.- Calla Trevor.

Hudson.- Sí jo ho entenc bé...

Jane.- Sí?

Hudson.- Res d'homes.

Jane.- Com?

Hudson.- A l'apartament. De visita. (*Mira a Trevor*) Bé, poden venir de visita de tant en tant. Però...

Jane.- Rebem poques visites i mai, homes. Ho ha entès correctament.

Hudson.- Ah! Jo llogo els meus pisos a dones solteres. M'agrada mantenir... una relació paternal. No es pot fer massa coses per desanimar els joves, però em desplaia que vinguin de visita.

Trevor.- Què és el que pot fer vostè?

Hudson.- Si són masses, no renovo el contracte.

Jane.- En aquest aspecte, serem les llogateres model.

Hudson.- Gràcies, tenen algun inconvenient si... truco de tant en tant. No diré res per descomptat.

Jane.- Ja sabrem qui és.

Hudson.- Aleshores m'acomio. Srta. Kempton... Srta. Lawrence... Sr...

Trevor.- Adéu.

Hudson.- (*Anant-se'n*) Me n'aniré pel meu compte.

Trevor.- (*Mentre se'n va*) Ja coneix el camí.

Hudson s'en va. Pausa.

Trevor.- Tant sols nosaltres, a la fi. (*Pausa*) Em sembla que no ha estat la meva millor interpretació.

Jane.- No ha estat per culpa teva.

Trevor.- Ells ja ho saben.

Jane.- Sí.

Trevor.- Només que no volen expressar-ho en paraules.

Jane.- No.

Trevor.- No els hi podeu pas donar la culpa.

Jane.- No els faig culpables.

Trevor.- La Sarah, sí.

Jane.- Sí.

Pausa.

Trevor.- No cal que em porteu a Bury St. Edmunds o a Torquay.

Jane.- No.

Trevor.- Gràcies per les cinc lliures.

Jane.- Te les has guanyades.

Trevor.- No, en realitat, m'he divertit... Bé, sí que m'he divertit en realitat. *(Pausa)*
Ens veurem? *(Pausa)* Si sortiu a prendre una copa. Sovint estic en aquell bar quan
no treballo.

Sarah.- Nosaltres no sortim Trevor. Gairebé no sortim mai. *(Pausa)*

Trevor.- El meu nom no és Trevor. *(Va cap el rebedor i després surt per la porta d'entrada.)*

Escolten el soroll de la porta que es tanca. La Jane seu al braç del sofà de la Sarah i li passa el seu braç per sobre l'espatlla. Va minvant la llum fins que queden a contrallum. Estan assegudes molt juntes. La situació es perllonga fins que cau el TELÓ.